

Sygn. akt III Cz 376/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 kwietnia 2016 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 21 sierpnia 2015 r., sygn. akt VIII Nc 3049/15

postanawia

oddalić zażalenie.

SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Cz 376/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 21 sierpnia 2015 r. Przewodniczący Sądu Rejonowego w Zabrze ustalił opłatę stosunkową od pozwu na kwotę 2500 zł i zobowiązał powoda do jej uiszczenia w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Z powyższego zobowiązania powód się nie wywiązał w określonym mu terminie. W uzasadnieniu podkreślono, iż obowiązek uiszczenia opłaty sądowej wiąże się z samym faktem wniesienia przez stronę pisma podlegającego opłacie i należy uiścić ją wraz z wniesieniem pozwu. Składając pozew do Wydziału Pracy wolą powoda było skorzystanie ze zwolnienia przysługującego pracownikowi. Podniesiono, że dla ustalenia czy sprawę można zaliczyć do tych ze stosunku pracy należy zbadać zarówno jej aspekt przedmiotowy, jak i podmiotowy. Jak wskazano, pierwszy aspekt powiązany jest z podstawą faktyczną roszczenia, które nie powstałoby, jeśliby nie istniał stosunek pracy, a drugi warunkowany jest tym, czy powództwo wytoczone zostało przez pracodawcę lub pracownika. Niniejsza sprawa nie stanowi jednak sporu ze stosunku pracy, a jest sporem cywilnym, równocześnie pozwana nie była pracodawcą powoda. Podkreślono, że wniesienie powództwa do wydziału pracy, nie umożliwia przekazania sprawy wydziałowi właściwemu, a tym bardziej nie powoduje, że powód jest zwolniony od uiszczenia opłaty od pozwu. Z powyższych względów orzeczono w oparciu o art. 130§1k.p.c. o zwrocie pozwu.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył zażaleniem powód, podnosząc, że nie można zastosować rygoru zwrotu pozwu w wypadku nieuiszczenia opłaty, albowiem zastosowanie powinien znaleźć art. 130³ § 2 k.p.c. Zdaniem skarżącego, w takim wypadku Sąd winien orzec o obowiązku uiszczenia opłaty dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę. Nadto skarżący wskazał, że w jego ocenie sprawa nadal powinna być rozpoznawana w Wydziale Pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie mogło odnieść skutku.

Przewodniczący Sądu pierwszej instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych i wskazał właściwą podstawę prawną swego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, które to Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przedmiotowy pozew został skierowany do IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Zabrzu, a zarządzeniem z 18 sierpnia 2015r. sprawę przekazano VIII Wydziałowi Cywilnemu tamtejszego Sądu zgodnie z właściwością. Po wpływie akt do Wydziału Cywilnego sprawa została zadekretowana pod nową sygnaturą i podjęto czynności mające na celu nadanie sprawie biegu, a to ustalono prawidłową opłatę pozwu i wezwano stronę do jej uiszczenia pod rygorem zwrotu pozwu.

W ocenie Sądu Okręgowego przedstawione powyżej działania Przewodniczącego Sądu I instancji były prawidłowe. Nie można uznać bowiem, aby niniejsza sprawa była sprawą pracowniczą. W pierwszej kolejności należy podkreślić, co zresztą słusznie zauważył Przewodniczący Sądu Rejonowego w Zabrzu, że aby sprawa mogła być uznana za pracowniczą muszą zostać spełnione łącznie dwa kryteria – podmiotowe i przedmiotowe. Przez to pierwsze należy rozumieć sytuację, w której jedna ze stron jest pracodawcą drugiej. W przedmiotowej sprawie powód nie był pracownikiem pozwanej, pracował on dla przedsiębiorcy współpracującego jedynie z pozwaną, mianowicie był zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej w K.. Konsekwencją faktu, że stron nie łączył stosunek pracy jest to, iż nie można mówić również o kryterium przedmiotowym, ponieważ roszczenia pracownicze powstają, co oczywiste, wskutek wykonywania pracy. Twierdzenia żalącego, co do nieprawidłowego przekazania sprawy są więc błędne.

Nie można się zgodzić z tezą powoda, że Przewodniczący Sądu I instancji niewłaściwie obwarował niewykonanie zarządzenia rygorem zwrotu pozwu, albowiem przepis art. 130³ § 2 k.p.c. jest stosowany w sytuacji, gdy sprawie został nadany bieg. W wypadku, gdy powództwo pozostaje bez biegu należy zastosować przepis art. 130 k.p.c., który nakazuje zwrócić pozew stronie, która braków nie uzupełni w przepisany prawem terminie. Poprzez nadanie biegu sprawie nie można rozumieć zadekretowania sprawy i podjęcia kontroli spełnienia warunków formalnych przez pismo. Gdyby uznać, że zadekretowanie sprawy, równa się nadaniu jej biegu, przepis art. 130 k.p.c. byłby przepisem martwy, albowiem każda korespondencja wpływająca do Sądu, podlega dekretacji. Wobec wyżej wskazanych okoliczności, słusznie Przewodniczący wezwał powoda do uiszczenia opłaty stosunkowej, obliczonej zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.), w kwocie 2500 zł, gdyż jak wyżej wskazano spór nie ma charakteru pracowniczego, a więc powód nie może skorzystać ze zwolnienia przewidzianego w art. 96 ust. 1 pkt 4 wcześniej przytoczonej ustawy.

Kończąc, Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, że zaaprobowanie tezy powoda o niemożności wezwania strony do uiszczenia opłaty po przekazaniu sprawy do Wydziału Cywilnego z Wydziału Pracy, pod rygorem zwrotu pozwu, mogłoby prowadzić do różnego rodzaju nadużyć.

W świetle przedstawionych okoliczności niniejszej sprawy zażalenie nie mogło odnieść skutku, dlatego należało w pełni przychylić się do stanowiska Przewodniczącego Sądu Rejonowego.

Z tych względów, a także mając na uwadze argumentację Przewodniczącego Sądu Rejonowego, oddalono zażalenie na skutek nie stwierdzenia wad zaskarżonego postanowienia wskazanych w zażaleniu przez powoda i podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, uznając zaskarżone zarządzenie za prawidłowe, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSO Barbara Braziewicz